

עפ"ג 62067/01/15 - רחל כלפון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 62067-01-15 קלפון נ' מדינת ישראל

לפני
כב' הנשיא אברהם טל, אב"ד כב' השופט צבי דותן כב' השופט
ד"ר שמואל בורנשטיין

המעוררת
נגד
המשיבה
רחל כלפון
מדינת ישראל

פסק דין

1. בפנינו ערעור על החלטתו של בית המשפט השלום בראשון לציון בת"פ 43267-11-12 לפיה המערערת, נאשמת 4 בתיק הנ"ל, הורשעה על פי הודאתה, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בעבירה של סיוע להתפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע בצוותא חדא - לפי סעיף 406(ב) + 29 + 31 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

על המערערת הוטלו 180 שעות של"צ בעמותת "אנוש" בראשון לציון, פיקוח קצין מבחן למשך שנה, קנס בסך של 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו ותשלום פיצוי בסך של 1,000 ₪ לבעלי הדירה.

2. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, עובר ליום 9.11.2012, תכנן נאשם 3 בתיק הנ"ל להתפרץ לדירת מגורים ולגנוב ממנה רכוש, בסיוע המערערת ונאשמים 1 ו- 4, ובסיוע נאשם 2 לאחר מעשה. במועד הקובע, הגיעו הנאשמים ברכב לבית המתלוננים בראשון-לציון, כשהמערערת נוהגת ברכב ומסייעת בכך לביצוע העבירה. באותן נסיבות, נכנס נאשם 3 לחצר הבית, הרים את תריס הגלילה של החלון ונכנס פנימה, בסיוע אבטחתו של נאשם 1. הנאשמים גנבו מהבית רכוש השייך לבעליו, כאשר המערערת סייעה בידם בהיותה נהגת הרכב. הרכוש שנגנב מבית המתלוננים כלל כספת, תכשיטי זהב ויהלומים, שעונים ועוד. בהמשך, נתפסו הנאשמים ברכב, כשברשותם חלק מהרכוש הגנוב.

תסקיר שירות המבחן

1. המערערת היא בת 22, בת זוגו של הנאשם 1 מזה שלוש שנים, הוא אבי בתה בת ה-5 חודשים, והם גרים בבית אמו. לפי תסקיר שירות המבחן בעניינה של המערערת, יתכן כי הסיבות לביצוע העבירה קשורות לתמימות, קלות דעת וחוסר מחשבה מצדה ויתכן שהן קשורות לרצונה לרצות את בן זוגה, הנאשם 1.

עמוד 1

2. במסגרת צו פיקוח מעצר שהוטל על המערערת, היא הופנתה לטיפול של הלשכה לשירותים חברתיים, ועל פי הדיווח היא הגיעה לפגישות ושיתפה פעולה כנדרש.
- המערערת הביעה רצון ומוטיבציה לבנות אורח חיים יציב, המלווה ביציבות תעסוקתית ולימודים, והומלץ על המשך תמיכה, ליווי, יעוץ והכוונה של גורם מקצועי.
3. להערכת שירות המבחן, ההליך המשפטי היווה גורם מטלטל בחיי המערערת. לפני כחצי שנה, היא פתחה עסק עם אחיה, העוסק בפיתוח תשתיות, אך בעת הנוכחית, היא פחות מעורבת בעסק מאחר שהיא נמצאת בחופשת לידה. שירות המבחן התרשם כי המערערת זקוקה להתערבות טיפולית במסגרתו, על מנת לבחון את הרקע לבחירותיה והעריך כי באירוע נשוא כתב האישום מדובר בהתנהגות חריגה ויוצאת דופן מצדה. הומלץ על ענישה שיקומית, העמדת המערערת בצו מבחן למשך שנה והטלת של"צ בהיקף של 180 שעות.
- לדברי המערערת, הרשעתה תפגע בהמשך תכניותיה ללימודים אקדמאים ולקבלת עבודות בעתיד, ולפיכך, הומלץ לבטל את הרשעתה.

גזר הדין של בימ"ש קמא

1. בסיוע המערערת ובן זוגה להתפרצות לבית הם פגעו פגיעה משמעותית, גם אם לא ברמה הגבוהה ביותר, בערכים המוגנים של שמירה על תחושת הביטחון וההגנה על הרכוש של הציבור בכללותו ושל המתלוננים, בעלי הדירה שנפרצה, ופגעו בפרטיותם.
2. בבחינת הנסיבות שקשורות בביצוע העבירה יש להתחשב בכך שנגרם למתלוננים גם נזק כספי, בנוסף לפגיעה בתחושת המוגנות שלהם, ובכך שהסיבות לביצוע העבירה קשורות לתמימותה ולקלות דעתה של המערערת ולרצונה לרצות את בן זוגה. עם זאת, יכולתה של המערערת להבין את מעשיה ואת הפסול בהם יכולתה להימנע מהם לא נפגעה.
3. מתחם הענישה ההולם את מעשי המערערת נע בין מאסר על תנאי ל - 8 חודשי מאסר ועונשים נלווים.
4. לאור חומרת המעשה והנסיבות, לא ניתן לקבוע כי חל החריג לאי הרשעה. מדובר במערערת צעירה, אך בגירה, שביצעה את העבירה מתוך שיקול דעת. היא הסיעה את חבריה כדי שיפרצו לבית מגורים ויגנבו את רכוש בעלי הבית, ובכך היא סייעה באופן פעיל להתפרצות. לא קיים חוסר הלימה בין העבירה לתוצאה העונשית הכוללת הרשעה, שתגרום למערערת לפגיעה ממשית.
5. תסקיר שירות המבחן אינו מצביע על חשש לפגיעה חמורה בעתידה המקצועי של המערערת. ההלכה היא כי לא די בנזק ערטילאי, אלא יש להצביע על נזק קונקרטי, ובמקרה זה לא הוכח נזק קונקרטי המצדיק אי הרשעה.
6. המערערת הייתה כבת 20 בעת ביצוע העבירה ואם תישלח לריצוי מאסרה בדרך של עבודות שירות, כעיתירת המאשימה, עלולה להיפגע יכולתה להתמסר לטיפול בבתה התינוקת. המערערת לקחה אחריות למעשיה אך לא נעשו מאמצים לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם למתלוננים. המערערת שיתפה פעולה עם שירות המבחן, הביעה חרטה על מעשיה ושירתה בצבא על אף התנגדות הוריה.

נימוקי הערעור:

1. בימ"ש קמא שגה כשלא קיבל את המלצת שירות המבחן וקבע שבהתחשב בסוג העבירה, בחומרתה ובנסיבותיה לא התקיים החריג שמצדיק אי הרשעה.
 2. בית משפט קמא לא נתן משקל לעובדת היות המערערת נטולת עבר פלילי, לנסיבות חייה הקשות ויוצאות דופן, כמתואר בתסקיר המבחן, ולעובדה שהמערערת הובלה על ידי בן זוגה והאמינה בו.
 3. בית משפט קמא לא נתן משקל לאחריות שנטלה המערערת, להודאתה ולחרטה הכנה והאמיתית שהביעה בפניו.
 4. בית משפט קמא לא נתן משקל להיות המערערת בת 22, בראשית דרכה, לכך שטרם רכשה מקצוע ושכונתה ללמוד ולרכוש מקצוע. משכך הרשעתה עלולה לפגוע בה קשות ולחסום את דרכה בפני ערוצי לימודים ועבודה.
 5. במהלך הדיון בפנינו טען ב"כ המערער שמדובר בעבירת התפרצות ברף הנמוך ביותר, המערערת לא תכננה להיכנס לדירה ולא נכנסה אליה. בן זוגה של המערערת, שמבוגר ממנה ב - 6 שנים, משך אותה לבצע את העבירה.
- לטענת ב"כ המערערת, שנתמכת במסמכים שצרף להודעה ששלח לביהמ"ש, המערערת נרשמה למכינה הקדם אקדמית במכון הטכנולוגי בחולון ועומדת להתחיל בלימודיה בחודש ספטמבר 2015, כאשר היא שואפת להיות מהנדסת בניין.
- לטענתו, המערערת שגדלה בבית חרדי עני, התגייסה לצה"ל בניגוד לדעת משפחתה ולא מוצדק לסגור בפניה את הדלת לקראת עתידה.

תגובת המשיבה

1. המשיבה הסיעה פורצים לדירה ממנה נגנבה כספת שבה היו 24 פריטים יקרי ערך, שחלקם לא הוחזרו. המערערת לא טענה במשטרה שהיא נגררה אחרי בן זוגה וכשטענה זו לראשונה בשירות המבחן, ניתן לראות בכך נטילת אחריות חלקית.
2. כוונתה של המערערת להתחיל ללמוד, כמו גם לימודים, לא יוצרת נזק קונקרטי שמצדיק אי הרשעה.

דיון והכרעה

1. עפ"י העיקרון המשפטי הרווח, קיומה של אחריות בפלילים לביצוע עבירה מחייב הרשעה וענישה כחלק מאכיפת הדין, כנגזר ממטרות הענישה וכנדרש מיישום עקרון שוויון הכל בפני החוק.
- ברע"פ 11476/04, **מדינת ישראל נגד חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, [פורסם בנבו], מיום 14.4.10 קבעה כב' השופטת פרוקצ'יה -

"בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, ענין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר איזון נוקב בין העניין שיש לציבור באכיפת

הדין, לבין עוצמת הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו, עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדיר הנתון בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997); ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין, פסקה 76 ואילך [פורסם בנבו], 4.9.2007)).

(וכן ר' ע"פ 3336/10 **עבדאללה דכוור נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו], מיום 10.3.11).

2. הימנעות מהרשעה היא חריג שיופעל רק בנסיבות חריגות ויוצאות דופן כאשר לא מתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מההרשעה לבין חומרת העבירה, ובהתחשב בשיקולי ענישה נוספים.

(ר' למשל: רע"פ 2564/11 **קנטור נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו], מיום 4.4.11; רע"פ 10259/09, **פלוני נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו], מיום 1.6.10).

בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה, הינה בגדר "חריג שבחריגים" (ראו, למשל, ע"פ 1042/03 **מצרפס שותפות מוגבלת בע"מ נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(1) 721 (2003); רע"פ 1189/06 **בר-לב נ' מדינת ישראל** (12.9.2006)). בפסקי דין אחרים נאמר כי הימנעות מהרשעה תעשה אך במקרים יוצאי דופן (עניין **פריגין**; ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** (23.7.2009), (להלן: **עניין ביטון**)).

ברע"פ 4079/10 **אימן ג'בשה נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו], מיום 23.8.10, נקבע כי -

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל" (ראו: ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד נ(3) 682, 683 (1996)), ואילו "חריג שבחריגים לכלל זה מותר בידי בית המשפט סמכות להימנע מהרשעה, במקרים יוצאי דופן" (רע"פ 1189/06 **בר-לב נ' מדינת ישראל (12.9.2006)).**

3. שני פרמטרים עיקריים ייבחנו לצורך קבלת ההחלטה שלא להרשיע נאשם בעבירות שנקבע כי ביצע:

א. סוג העבירה, חומרתה ונסיבותיה והאם אפשר בנסיבות אלה לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי שיש בהרשעה.

ב. נסיבותיו האישיות של הנאשם והפגיעה הצפויה לו והאם הנזק הצפוי להיגרם לו עקב ההרשעה הינו כזה הפוגע בסיכויי שיקומו וחורג מהראוי בנסיבות העניין.

ר' רע"פ 6904/09, בלוח נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], מיום 26.11.09, ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון [פורסם בנבו], מיום 23.7.09 וכן רע"פ 5579/10 דוד קריה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], מיום 2.8.10.

ברע"פ 2777/11 פלוגית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], ניתן ביום 16.10.12, קבע כב' השופט ג'ובראן בסעיף 10 לפסק הדין כדלקמן:

"הכלל הוא כי מבצע העבירה יורשע בדין (ראו: ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד נ(3) 682, 683 (1996)), ואילו "חריג שבחריגים לכלל ה מותר בידי בית המשפט סמכות להימנע מהרשעה, במקרים יוצאי דופן" (רע"פ 1189/06 בר-לב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.9.2006)).

עלינו לצעוד במשעול ההלכה המושרשת בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 342 (1997) (להלן: הלכת כתב):

"המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. ראו ר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (לא פורסם)... הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים...".

(ראה גם פסק דינו של כב' השופט מלצר בע"פ 3829/12 [פורסם בנבו], ניתן ביום 17.7.12, סעיף 12 לפסק הדין).

4. בע"פ 8528/12 אלירן ציפורה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 3/3/13 קבע כב' השופט שוהם כדלקמן:

"בפתח הכרעתנו בערעור, מן הראוי לחזור על מושכלות ראשוניים בנושא המבחנים והשיקולים להימנעות מהרשעה.

כפי שנקבע על-ידי השופטת ד' דורנר בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: עניין כתב), "המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי דופן, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה" (שם, בעמ' 341). ועוד נאמר בעניין כתב כי "הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסויים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל" (שם, בעמ' 342).

דברים אלה חודדו על-ידי השופטת (כתוארה אז) ד' ביניש בע"פ 9262/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 869 (2004):

"על דרך הכלל, משנמצא כי נאשם בגיר ביצע עבירה מתחייב כי ההליך הפלילי כנגדו ימוצה בדרך של הרשעתו וענישתו, כחלק מהליך אכיפת חוק שוויוני וכחלק מאינטרס ההרתעה. אמנם, סעיף 1 (2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 וכן סעיף 71א(ב) לחוק העונשין מסמיכים את בית המשפט ליתן צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, תוך הימנעות מהרשעה. עם זאת, הלכה פסוקה היא כי הימנעות מהרשעה של נאשם בגיר אשר נקבע כי ביצע עבירה, מהווה חריג שיופעל 'רק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר [...]...' (שם, בעמ' 876, וראו גם, רע"פ 11476/08 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ (14.4.2014); רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013) (להלן: עניין פריגין)).

5. הנה כי כן, על בית המשפט לבחון, בראש ובראשונה, את השאלה האם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה. בשלב השני, יש להידרש לשאלה, האם עצם ההרשעה עלול לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם, וכפי שנקבע בעניין ביטון, על בית המשפט להשתכנע "כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטייה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב" (שם, בפסקה 7).

עוד נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. בעניין פריגין צוין, בהקשר זה, כי קבלת הגישה, לפיה יש לבחון נזקים אפשריים, העלולים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאשמים צעירים, "תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים" (וראו גם ע"פ 2862/12 מילמן נ' מדינת ישראל (24.1.2013); רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל (31.12.2012); רע"פ 654/13 אבו בכר נ' מדינת ישראל (26.2.2013)).

בעניין פריגין קבע כב' השופט שוהם בסעיפים 10-11 להחלטה כדלקמן:

"בבחינת למעלה מן הצורך אומר, כי גם לגופם של דברים לא ראיתי מקום לקבל את הבקשה. כלל נקוט עימנו, כי מבצע עבירה יורשע בדין, ואילו הימנעות מהרשעה הינה בגדר החריג שבחריגים (ראו, למשל, ע"פ 1042/03, מצרפס שותפות מוגבלת בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(1) 721 (2003); רע"פ 1189/06 בר-לב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.9.2006); רע"פ 1867/12 גולן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 7.3.2012); רע"פ 7720/12 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.11.2012)).

הרשעתו של המבקש מתיישבת, אפוא, עם ההלכה הקובעת כי הימנעות מהרשעה, תעשה אך במקרים יוצאי דופן, וכפי שנקבע בע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון (לא פורסם, 23.7.2009),

"הימנעות מהרשעה שמורה למקרים מיוחדים בלבד, בהם שוכנע בית-המשפט כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטיה של הרשעה, אינה שקול הכלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב" (שם, בפסקה 7).

נראה, כי המקרה דנן אינו נמנה על אחד מהמקרים החריגים, שבהם יש מקום לסטות מהלכה זו. ראשית, אין להקל ראש בעבירה, שביצע המבקש, שעה שהיה בגילופין, ואיים על חברתו לשעבר ועל המתלונן, שהתלווה אליה, ואף ניסה לתקוף את המתלונן במכת אגרוף, אך נבלם על ידו. נסיבות אלה אינן קלות, וכפי שאף ציין בית המשפט המחוזי, אין להתייחס אליהן בסלחנות.

שנית, לא מצאתי כל פגם בעמדתו של בית המשפט המחוזי, לפיה יש להתייחס לנזק המוחשי-קונקרטי העלול להיגרם למבקש, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד. קבלת גישתו זו של המבקש, תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים.

כמו כן, לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין עקב אי קבלת המלצת שירות המבחן, לבטל את הרשעתו. הלכה מושרשת היא כי בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן, ששיקוליו אינם זהים, בהכרח, לשיקולי בית המשפט, שהם רחבים ומקיפים יותר. נפסק, לא אחת, כי על בית המשפט היושב על המדוכה "לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי, וביניהם לעניינים ששירות המבחן אינו מופקד עליהם" (רע"פ 10524/09 בוזגלו נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 5.1.2010); דנ"פ 4409/12 עובד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 10.6.2012); וראו גם, חיה כנן-זנדברג "על מעמדו של שירות המבחן בהליך הפלילי" משפטים כה 435 (תשנ"ה)). לפיכך, אין למצוא פגם בהחלטה שלא לאמץ את המלצות שירות המבחן, בעניינו הקונקרטי של המבקש.

ברע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10/11/14), קבע כב' השופט שוהם בסעיפים 9 - 10 להחלטתו כדלקמן:

למעלה מן הצורך, אתייחס בקצרה לעיקר טענותיו של המבקש. כפי שצינתי ברע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.2014) (להלן: עניין לוזון):

"כלל יסוד הוא בשיטת משפטנו כי הליך משפטי, של מי שהוכח כי עבר עבירה פלילית, יסתיים בהרשעה. ואולם, לצידו של כלל זה קיים חריג, המאפשר לסיים את ההליך באי-הרשעתו של נאשם שהוכח שביצע עבירה, וניתן להסתפק בצו שירות לתועלת הציבור (ראו, לעניין זה, סעיף 71א(ב) לחוק העונשין; וסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). בעניין כתב הוטעם, כי המדובר בחריג מצומצם, כאשר ההימנעות

מהרשעה תהא מוצדקת אך במקרים חריגים ויוצאי דופן, "שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה". עוד נקבע, כי לשם הימנעות מהרשעתו של נאשם יש לבחון את התקיימותם של שני תנאים מצטברים: א. האם ההרשעה פוגעת פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם; ב. האם סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעתו של הנאשם, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים.

בראש ובראשונה אבקש להתייחס לטענה, לפיה "די במידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי" כדי להימנע מהרשעתו של הנאשם. גישה זו אינה עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה, לפיה יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא "לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו", ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית מתאימה (עניין לוזון; רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (26.4.2014); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (4.3.2013)). החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם. אימוץ עמדתו של המבקש, עלולה להוביל לסטייה מהאיזון הבסיסי העומד ביסודו של החריג, ואת זאת אין בידי לאפשר. יתר על-כן, המבקש אף לא טרח לתמוך את טענתו בתשתית ראייתית מתאימה, ולטעמי אין די בהצגת הסכם עבודה, לפיו הרשעה בפלילים עשויה להשליך על תעסוקתו העתידית של המבקש.

6. אף אנו, כמו בימ"ש קמא, איננו מקלים ראש בהתנהגותה של המערערת נושא גזר הדין שכן גם אם המערערת לא נכנסה לבית שנפרץ ולא גנבה את דברי הערך שגנבנו, אין בכך כדי להצדיק את טענת ב"כ המערערת לפיה מדובר בעבירת רכוש ברף הנמוך המצדיק את ביטול הרשעת המערערת.

גם אם המערערת מילאה את בקשתו של בן זוגה, נאשם 1, כאשר הסיעה את הפורצים והגנבים לבית שנפרץ, אין בכך כדי להצדיק את ביטול הרשעתה שכן היא, כמו הנאשמים האחרים, פגעה בערכים המוגנים של שמירה על קניינם של בעלי הבית שנפרץ ועל ביטחונם האישי.

7. לאור כל האמור לעיל, גם אם נתחשב בנסיבות המקלות הקשורות בביצוע העבירה ע"י המערערת, כמתואר בתסקיר שירות המבחן, בהן התחשב גם ביהמ"ש קמא בגזר דינו כאשר קבע מתחם ענישה בין מאסר על תנאי ל - 8 חודשי מאסר בפועל (ראה סוף עמ' 174 ותחילת עמ' 176 לגזר הדין), אין בכך כדי להצדיק את ביטול ההרשעה.

8. איננו מתעלמים מנסיבותיה האישיות של המערערת כמתואר בתסקיר שירות המבחן, אשר המליץ על ביטול הרשעתה, וכפי שנטענו בהרחבה בהודעת הערעור וביטעוני בא כוחה בפנינו, אך המערערת לא הוכיחה ששיקומה ועתידה התעסוקתי יפגעו אם תורשע.

9. איננו מתעלמים משיתוף הפעולה בין המערערת לשירות המבחן ומשאיפתה לרכוש לעצמה מקצוע של מהנדסת בניין אך גם אם המערערת תסיים את לימודיה, שאת המכינה לקראתם תתחיל בחודש ספטמבר 2015, ותקבל תואר של מהנדסת בניין לא הוכח בפנינו שלא תוכל לעסוק במקצועה בשל הרשעתה.

לא למותר לציין שבתסקיר המבחן נכתב כי המערערת עבדה כמזכירה בחברת סיעוד לאחר שחרורה משרות בצה"ל, בו שירתה בניגוד לעמדת משפחתה ובעסק שפתחה עם אחיה עד שילדה.

10. אין המקרה והמערערת שבפנינו דומים לנאשמים ולמקרים שהובאו בהודעה ששלח ב"כ המערערת לביהמ"ש.

כך בע"פ 9090/00 שניידרמן נ' מדינת ישראל מדובר היה באדם צעיר שהרשעתו תכשיל את גיוסו לצה"ל.

ברע"פ 1721/12 איראשי נ' מדינת ישראל מדובר היה בצעיר כבן 18, שהשתתף בהתפרעות וגרם נזק בזדון, והפגיעה של הרשעתו ביכולתו להשתלב בשוק העבודה היא משמעותית בגלל מוצאו הערבי והיותו חסר הכשרה של ממש.

בע"פ 15070-10-12 ביטון נ' מדינת ישראל בוטלה ההרשעה בשל "המינוריות הבולטת של מעשה העבירה", דבר שלא ניתן לומר על התנהגות המערערת נושא הרשעתה, כפי שתוארה לעיל.

11. לאור כל האמור לעיל, לא התקיימו לגבי המערערת התנאים הדרושים לביטול הרשעתה ואנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום כ"ז בתמוז תשע"ה, 14/07/2015 במעמד ב"כ הצדדים והמערערת.

ד"ר שמואל בורנשטיין,
שופט

צבי דותן, שופט

אברהם טל, נשיא
אב"ד